

Het gouden licht

Santa Montefiore bij Boekerij:

*Onder de ombu-boom
Het vlinderkistje
De Vergeet mij niet-sonate
De zwaluw en de kolibrie
Valentina's laatste reis
De zigeunermadonna
Het geheim van Montague
De Franse tuinman
In de schaduw van het palazzo
De affaire
Villa Magdalena
Fairfield Park
De vuurtoren van Connemara
Het gouden licht
De dochter van de imker
De witte duif
Onder de Italiaanse zon
Een handvol geluk
Naar de overkant
Een tijdloze liefde
Wacht op mij*

*De vrouwen van kasteel Deverill
Als de rododendron bloeit
De laatste roos van de zomer
De vergeten Deverill
De verre horizon*

*Bij het licht van de maan
Een nieuw begin
De kus*

*De stem van het meer
Geheimen van de zee*

boekerij.nl

SANTA MONTEFIORE

Het gouden licht

NOVELLE

Een betoverend verhaal over rouw en hoop

Vertaald door Erica Feberwee

Eerste druk 2013
Derde druk 2026

ISBN 978-90-492-1156-1
ISBN 978-94-602-3914-4 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *A Mother's Love*
Vertaling: Erica Feberwee
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign,
München
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2013 Santa Montefiore
© 2013 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv,
Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

To my dear Dutch and Flemish readers.

Dank voor jullie overweldigende steun en enthousiasme in de loop der jaren. Ik ben diep getroffen door de warmte waarmee ik tijdens mijn bezoeken aan Nederland en België word ontvangen. Wat ik schrijf komt recht uit mijn hart en jullie reacties bewijzen dat ik daarmee ook jullie hart weet te raken. In mijn boeken ga ik op zoek naar de liefde in de ruimste zin van het woord, vanuit mijn diepgewortelde overtuiging dat het de liefde is die ons leven zin geeft; dat de liefde de belangrijkste les is die we tijdens ons verblijf op deze wereld moeten leren.

Het gouden licht is een verhaal dat ik al jaren geleden heb bedacht met de bedoeling het uit te werken tot een roman. Ik had alleen nog geen duidelijkheid over de vorm. En dus schreef ik andere verhalen terwijl dit juweeltje naar de achtergrond verdween. Maar het werd niet vergeten en uiteindelijk, zoals altijd wanneer je je hart openstelt en je geest leegmaakt, begon de creativiteit te stromen en schreef het verhaal zichzelf. Wanneer ik naar mooie muziek luister gebeurt er iets magisch. Dan lijkt het alsof de woorden als vanzelf in me opkomen en vanuit mijn hoofd op papier belanden, met als gevolg dat ik verbaasd sta over wat ik heb geschreven. Zo ging het ook met *Het gouden licht*.

Ik hoop dat jullie ervan genieten. Voor mij was het schrijven zo'n heerlijke ervaring dat het niet bleef bij de paar korte hoofdstukken die ik in gedachten had. Ik werd volledig door het verhaal meegesleept. Net als jullie, hoop ik.

Een lieve groet en alle goeds voor jullie allemaal,

Sandra Mangione

Voor alle moeders

Robert liep vastberaden door de boomgaard naar het huis van zijn moeder, samen met Tarquin, zijn trouwe, blonde labrador. Het licht was verzacht tot warm honinggeel terwijl de zon achter de velden naar de horizon zakte en de hemel roze kleurde. De lucht was zwanger van de zomerse geuren van gemaaid gras en rijpende tarwe, de grond begon al vochtig te worden van de dauw. In de lindebomen zochten de duiven tortelend en koerend een plekje voor de nacht. Een paartje donzige blauwe mezen dartelde speels kibbelend rond het voederhuisje

dat Celeste, zijn vrouw, aan een van de takken van een perenboom had gehangen in het niemandsland tussen hun bescheiden boerderij en het aanzienlijk voornamere huis van zijn ouders, verder het dal in. Vanhier kon hij de pannendaken van het zeventiende-eeuwse landhuis al zien, door de tand des tijds verweerd tot een verschoten roodachtig bruin, begroeid met mos en algen. De schoorstenen – rij na rij fraai versierde schachten – leken wankel te balanceren op de driehoekige gevelspitsen, als onvaste wachters, vermoeid van het waken. Op een ervan die niet meer werd gebruikt had een ongewoon grote duif zich genesteld voor de zomer. De villa bezat de verfomfaaide charme van een geliefde speelgoedknuffel waarvan de vacht door jarenlang koesteren op sommige plekken kaal was gesleten, en Robert voelde een vurige liefde in zich opwellen voor het huis dat altijd zijn thuis zou blijven.

Hij was met zijn drie zussen op Chawton Grange opgegroeid; de meisjes waren getrouwd en uitgevlogen, hij was gebleven. Robert hield van de boerderij en bewaarde dierbare herinneringen aan zijn jeugd; aan de tractor waarop hij had rondgereden, aan de lange vakanties

waarin hij had geholpen met het binnenhalen van de oogst. Een zorgeloze tijd in een idyllisch decor, beseftte hij nu, terugdenkend aan die lange, lome dagen op het veld toen verdriet hem nog vreemd was geweest en de toekomst nog veelbelovend voor hem had gelegen, even stralend en onbewolkt als de hemel in de zomer. Hij had nooit kunnen vermoeden hoe anders het allemaal zou uitpakken.

Inmiddels bijna anderhalf jaar geleden had hij zijn zoontje van acht verloren aan leukemie. Een verlies waar hij nooit overheen zou komen, maar waarmee hij had leren leven, als met de doffe, bonzende pijn van een chronische aandoening. Soms vroeg hij zich af of het leven op een perverse manier de balans kloppend probeerde te maken, of dit verlies als het ware de prijs was voor dertig jaar onvertroebeld geluk. Als dat mogelijk was geweest, zou hij die jaren zonder aarzelen hebben ingeruild voor de gezondheid van zijn zoon. Celeste had haar verdriet nog geen plaats weten te geven. Het had haar overweldigd, haar overspoeld als een gruwelijke vloedgolf van pijn en verdriet waardoor een onneembare barrière was ontstaan, een slotgracht die haar insloot en die voor hem

niet te overbruggen was. Als een schildpad die het licht schuwde had ze zich in zichzelf teruggetrokken. Haar sprankelende lach klonk niet langer door het huis, de strakke, ongelukkige frons op haar gezicht liet zelfs geen glimlach meer toe. En zo had Robert niet alleen zijn kind verloren, maar ook zijn vrouw. Jack had haar hart met zich mee het graf in genomen en voor zijn vader slechts de onbezielde huls van zijn moeder overgelaten.

Robert stopte zijn handen in zijn zakken, liet de boomgaard achter zich en liep de tuin van zijn ouders in. De aanblik van zijn vroegere thuis bezorgde hem vluchtig een warm gevoel, alsof hij uit de schaduwen de zon tegemoet ging. Overal in die serene oase – in elk hoekje, elke kamer – hing nog de echo van zijn kinderlach. Een lach die een overweldigend heimwee in hem opriep en die zijn hart deed snakken naar zijn verloren onschuld, naar de zoete onwetendheid van zijn jeugd toen de bittere smaak van het verlies hem nog onbekend was geweest. Toen hij nog niet had geweten dat de liefde ook wreed kon zijn.

Huxley, zijn vader, stond op een ladder – in een lichtgekleurd linnen jasje, met een pana-

mahoed op zijn hoofd – de uitgebloeide rozen weg te knippen. Zijn moeder zat in vorstelijke pracht op het terras, met in haar ene hand een sigaret, in de andere een ballpoint. Haar grote honden lagen aan haar voeten, op tafel prijkte naast de kruiswoordpuzzel een half leeggegeven doos chocoladetruffels.

Ze voelde zijn aanwezigheid en stopte haastig nog een truffel in haar mond. ‘Als ik het niet dacht! Zeg maar niks. Ik weet het. Ik snoep te veel.’ Met een zucht legde ze de krant opzij terwijl Robert de stenen treden afdaalde naar het terras.

‘Neem een glas wijn,’ riep zijn vader vanaf de ladder. ‘Het is die Chileense sauvignon blanc die je me wilde laten proeven. Ik vind hem bepaald niet slecht. Met een aangenaam fruitige afdronk.’

Robert schonk zichzelf een glas in en ging op de bank tegenover zijn moeder zitten. ‘Mam, waarom kan hij niet bij jóú logeren? Het is je kleinzoon!’

Marigold zette haar bril af en nam hem met haar turkooisblauwe ogen aandachtig op. Ze was drieënzeventig, en hoewel ze in de loop der jaren danig was uitgedijd, waardoor er van haar

ooit zo verleidelijke figuur niets meer over was, bezaten haar ogen nog altijd het vermogen te hypnotiseren. Zich hullend in wijdvallend ka-toen en weelderige pashmina's was Marigold gezwicht voor taart en chocolade – de zoetig-heid die ze in haar jonge jaren krampachtig had vermeden. Haar lange blonde haar had ze non-chalant boven op haar hoofd vastgespeld en deed denken aan het duivennest op de schoor-steen. 'Ik heb het te druk.' Ze stak eigenzinnig haar kin naar voren.

Robert staarde zijn moeder aan. 'Druk?' vroeg hij verbijsterd, want hij kende niemand met zo'n relaxed bestaan als zij. 'Waarmee?'

'Ik heb simpelweg geen tijd om vijf dagen voor een jongetje van acht te zorgen. We krijgen eters en omdat mevrouw Cleaves op vakantie is moet ik zelf koken. Je weet hoe afschuwelijk ik dat vind. Bovendien moeten we halverwege de week naar Londen. Freddie en Ginny hebben kaartjes voor de opera. En ik ga leren bridgen, dus ik word lid van een club in Alresford. Al met al blijft er dan geen tijd over om een klein jon-getje bezig te houden.' Ze nam een slok wijn en wendde haar blik af, maar de manier waarop ze dat deed verried een zekere ongemakkelijkheid.

Robert wist dat zijn moeder welbewust van alles had geregeld om niet op het zoontje van zijn zus te hoeven passen. Hij begreep alleen niet waarom. Het was niets voor haar om zo te reageren. Toen Jack nog leefde hadden Celeste en hij soms een smoes moeten bedenken om haar bij hem wég te houden. Ze had elke kans om hem voor zich alleen te hebben gretig aangegrepen. 'Is er dan niemand anders bij wie hij kan logeren?' vroeg hij wanhopig, denkend aan Celeste die in snikken was uitgebarsten bij het vooruitzicht dat er weer een kind in huis zou komen terwijl haar verdriet nog zo vers was. 'Toe nou, mam. Celeste is totaal van streek.'

De uitdrukking in Marigolds lichtblauwe ogen werd zachter. 'Lieverd, ze hebben zestien jaar in Australië gezeten. Georgia heeft hier niemand meer, alleen ons. Ze zou het niet hebben gevraagd als ze niet ten einde raad was geweest. Je bent haar laatste toevlucht. Het is maar voor vijf dagen. Je redt het wel.'

'Het gaat niet om mij. Ik vind het prima om op mijn neefje te passen. Maar ik maak me zorgen om Celeste.'

'Volgens Georgia is Bruno een heel makkelijk kind. Hij kan zich uitstekend vermaken, zegt

ze. En hij is bovendien erg zelfstandig, dus hij heeft niet veel toezicht nodig. Dat krijg je met oudere zussen. Jij was ook al vroeg zelfstandig.'

'O god.' Hij kreunde. 'Ik had Celeste beloofd dat ik het zou regelen.'

Marigold stopte nog een truffel in haar mond en aaide een van haar honden toen de Duitse herder rechtop ging zitten en om aandacht bedelde. '*Tant pis*, lieverd.' Ze haalde haar schouders op. 'Niets aan te doen. En misschien blijkt het wel een zegen te zijn.'

Robert dronk zijn glas leeg en liep met Tarquin terug naar de cottage, terug naar de kilte na de warmte in de tuin van zijn ouders. In zijn jeugd was de cottage bewoond door de bedrijfsleider van de boerderij, maar toen bleek dat Celeste zwanger was had zijn vader het huisje aan hen gegeven. De bedrijfsleider had plezier gehad in het kweken van rozen, en nadat zij in de cottage waren getrokken had Celeste zich liefdevol over de planten ontfemd. Maar sinds de dood van Jack had ze er geen vinger meer naar uitgestoken, met als gevolg dat de rozen nauwelijks meer bloeiden en waren verwilderd tot een wirwar van doornachtige takken die zich ontworstelden aan

het twijndraad waarmee ze tegen de muren waren opgebonden.

Bij thuiskomst vond Robert zijn vrouw in de slaapkamer. Ze stond voor het raam en keek uit over de velden naar de bossen daarachter, bijna verlangend, alsof ze erheen zou willen rennen om nooit meer terug te komen. Toen ze zijn voetstappen hoorde op de trap draaide ze zich om. 'Wat zei ze?' Haar gezicht was verkrampd van nervositeit.

Robert schudde zijn hoofd. 'Ze kan hem niet hebben, zegt ze.'

'Hoezo, ze kan hem niet hebben?'

'Het spijt me, lieverd. Er is niets aan te doen. Hij zal hier moeten logeren.'

Celeste was met stomheid geslagen. Ze sloeg een bleke, bevende hand voor haar mond en leek heel kwetsbaar terwijl de tranen over haar wangen biggelden. Robert slaakte een diepe zucht. Hij probeerde haar in zijn armen te nemen, maar ze verzette zich en schudde heftig haar hoofd. Er stond wrok in haar ogen te lezen, alsof het allemaal zijn schuld was. Dus hij draaide zich om en liet haar met rust, zoals zo vaak de laatste tijd. Maar ondertussen liep zijn hart over van verbittering. Jack was ook zijn

zoon. Celeste werd echter te zeer in beslag genomen door haar eigen verdriet om oog te hebben voor het zijne.

Celeste ging op het bed zitten en keerde haar blik weer naar de bossen. De glanzende tarwe bewoog als een zee van goud op de bries, terwijl de duisternis langzaam kwam aansluipen en met het laatste licht ook het laatste stukje van de dag opslokte. Daar was ze blij om; weer een dag minder die ze zonder Jack moest zien door te komen.

Ze had zich op een wonderlijke manier verankerd in haar verdriet. Ondanks de pijn was het haar zo vertrouwd geworden dat ze er troost aan ontleende. Ze was gewend geraakt aan het doodse gevoel vanbinnen, aan de winterse kilte die alle kleur, alle blijdschap uit haar hart had verdreven; aan het sombere, vlakke licht, hard als leisteen, dat bezit had genomen van haar wereld. Het vooruitzicht dat er weer een kind in huis zou komen verstoorde het nieuwe ritme van haar leven en rukte haar uit het wereldje waarin ze zich had teruggetrokken. Hoe zou ze dat kunnen verdragen? Wat moest ze met zo'n kind beginnen? Hoe kon Robert het zover laten komen?

Op de ochtend dat Bruno werd verwacht weigerde Celeste uit bed te komen. Robert had de wijnwinkel overgelaten aan Jacques-Louis, zijn jongere medewerker, en een dag vrij genomen om zijn neefje te ontvangen en zijn zus te verwelkomen, die hij niet meer had gezien sinds ze over was geweest voor de begrafenis van Jack. Marigold en Huxley waren er ook en zaten in de keuken te wachten met thee en koekjes. De sfeer was gespannen, vooral omdat Celeste zich nog niet had laten zien. Tarquin, die in zijn mand lag, sloot met een diepe zucht zijn ogen

en ging weer slapen. Het regende en het geroffel van de druppels tegen de ruiten maakte de stemming nog somberder.

Uiteindelijk verscheen Celeste in de deuropening. Haar gezicht stond strak, gereserveerd. Ze had haar haar in een strenge paardenstaart bij elkaar gebonden en haar armen afwerend over elkaar geslagen. De woede in haar blik was onmiskenbaar, en ze nam nauwelijks de moeite haar schoonmoeder te begroeten, die van de zenuwen nog een koekje nam. Alleen Huxley was even joviaal en spraakzaam als altijd. 'Ik ben vanmorgen met de honden naar Tin Sheds gelopen en daar stond een groepje herten, midden in het veld! Schitterend! Ook al vreten ze de hele boel kaal.'

'Je moet je geweer uit het vet halen, pap,' opperde Robert.

'Ach, ik hoef niet meer zo nodig op mijn ouwe dag. De boerderij is een soort toevluchtsoord geworden voor het wild. Herten, hazen, konijnen, het stikt ervan. En eigenlijk vind ik dat ook wel mooi, al gaat het ten koste van de winst. Het is een verloren strijd. Daar heb ik me bij neergelegd.'

Tarquin spitste zijn oren, nog voordat ie-

mand iets had gehoord. Even later doorbrak het geluid van een auto de beklemmende spanning van het wachten. Celestes schouders verkrampten, Robert werd bleek, Marigold zocht oogcontact met haar man.

Die klapte opgewekt in zijn grote handen. 'Daar zul je ze hebben! Robert, ga eens een paraplu halen. Anders worden ze drijfnat.' Tarquin stond al kwispelend bij de deur toen Robert kwam aanlopen met een golfparaplu. Samen haastten ze zich naar buiten.

Marigold durfde Celeste niet aan te kijken. Vanuit haar ooghoeken zag ze het strakke profiel van haar schoondochter, en ze voelde het prikken van de wrok die als een elektrische lading om Celeste heen leek te hangen. Even dreigde ze alsnog te zwichten, maar toen dacht ze aan haar zoon, aan zijn verlangen naar meer kinderen, dat on vervuld leek te blijven. Dus in plaats van toe te geven stak Marigold haar kin naar voren en ze liep haar dochter en haar kleinzoon tegemoet toen die zich onder Robert's paraplu naar de voordeur haastten en schaterlachend de hal binnen stormden.

'Lieve hemel, wat kan het hier tekeergaan! Dat was ik vergeten!' riep Georgia stralend. 'O,

pappie, wat heerlijk om je weer te zien!’ Ze omhelsde haar vader en drukte haar koude wang tegen zijn gezicht. ‘Je bent magerder geworden!’ Ze keerde zich naar haar moeder. ‘Je geeft hem toch wel te eten, mam?’

Marigold grinnikte. ‘Ach, lieverd, hij wordt gewoon oud.’ Ze omhelsde haar dochter, als een dikke moederkloek die zich ontfermde over haar kuiken. ‘Maar jij ziet er geweldig uit. Wat is het toch heerlijk dat jullie weer hier komen wonen. En waar is mijn kleinzoon nou? Bruno, waar zit je?’

Het kind stond achter zijn moeder. Een klein jongetje in een spijkerbroek en op sportschoenen; het dikke haar dat in zijn ogen viel had dezelfde kleur als Marigolds chocoladetruffels. Hij glimlachte verlegen, een beetje overweldigd door de onbekende gezichten die hem aanstaarden. Timide stak hij zijn hand uit.

Marigold schonk hem een warme glimlach. ‘Wat ben jij beleefd,’ zei ze. ‘Maar ik ben je oma, lieverd, dus ik ga je een dikke knuffel geven.’ De blik van het jongetje ontmoette die van zijn oom toen hij door zijn oma in katoen en kasjmier werd gehuld, met een geur van lelietjes-van-dalen.

Robert vertrok zijn gezicht, waarop Bruno naar hem grijnsde met wangen die bloosden als rijpe aardbeien. ‘Mam, zet dat arme kind neer! Daar houden jongens niet van! Die vinden het afschuwelijk om te worden vertroeteld!’ zei Robert.

‘Ach, schat! Wat ben je groot geworden!’ Marigold liet haar kleinzoon los. ‘Het is niet te geloven! We zijn zo blij dat je nu voorgoed hier blijft.’ Toen dacht ze aan haar schoondochter. ‘Je tante Celeste ken je nog niet, hè?’ Ze draaide zich naar haar om. ‘Nou, dit is ze dan! Celeste?’

Marigold grinnikte in een poging haar ongerustheid te maskeren, maar ondertussen werd haar keel dichtgesnoerd door angst. Ze keek toe terwijl haar schoondochter het kind met een matte glimlach de hand schudde en wenste dat Celeste iets meer enthousiasme zou kunnen opbrengen, al was het maar om de kleine Bruno het gevoel te geven dat hij welkom was. Tot haar opluchting greep Robert in door het kind aan Tarquin voor te stellen. Bruno begon op slag te stralen. Hij aaide de hond over zijn natte kop en schaterde het uit toen het dier probeerde zijn hand te likken. ‘Hij is cool! Ik denk dat we vrienden worden.’

‘Dat denk ik ook,’ zei Marigold.

‘Hou je van tractoren, Bruno?’ vroeg zijn opa.

‘Tuurlijk!’ Bruno haalde zijn schouders op.

‘Ik zal je de boerderij laten zien en als je dat wilt, mag je op een tractor rijden.’

‘Echt waar? Op een tractor?’ Met ogen die schitterden van opwinding keerde hij zich naar zijn moeder.

Georgia maakte een afwerend gebaar. ‘Ik wil het allemaal niet weten!’ zei ze lachend. ‘Celeste, ik vertrouw erop dat hij bij jou in goede handen is.’

‘Maak je geen zorgen.’ Celeste wist opnieuw een matte glimlach te produceren. ‘Ik zal goed op hem passen,’ zei ze zacht. ‘Wat vind je, Bruno? Zal ik je je kamer laten zien?’ Toen het kind knikte vertrokken ze samen naar boven, met Tarquin in hun kielzog.

Marigold legde haar hand op de arm van haar dochter. ‘Ik hoop dat het allemaal goed gaat,’ fluisterde ze.

‘Natuurlijk gaat het goed, mam. Hij vindt het heerlijk om buiten te zijn, en hij is dol op zijn oom. Toen Robert bij ons in Sydney was, konden ze het echt geweldig met elkaar vinden. Dus maak je geen zorgen. Bruno is erg vroeg-